

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΤΣΕΦΚΟΓΙΕΝ

Η ΔΙΨΑ

— Κύρ - λοχία, τὸ μουλάρι ἔπεσε καὶ δὲν πιστεύω νὰ μπορέσῃ νὰ ξανασηκωθῇ πειά...

Ὁ δεκανέας μοῦ ἀνέφερε τὸ δυστύχημα μὲ φωνὴ τραχειά καὶ τρεμουλιαστὴ ἀπὸ ἀγανάκτηση.

Μὲ δυσκολία μεγάλη ἔβγαλαν τὰ λόγια μέσα ἀπὸ τὸ στεγνὸ, τὸ ἔξηραμένο λαγόνι του.

Ἐίχαμε φύγει πρὸ ἑξ ἡμερῶν τραβώντας δρόμοις ἀπὸς στὶς ἀπέραντες Ἀφρικανικὲς ἐρημιές, μὲ ὀδηγὸ μόνον μιά περὶδα. Ἐίχαμε ἐντολὴ ν' ἀναγνωρίσουμε καὶ νὰ σημειώσουμε τὰ μέρη ὅπου θὰ συναντούσαμε νερὸ γιὰ νὰ ἐφοδιάζεται ἡ φάλαγγα, πού θὰ περνοῦσε μετὰ λίγες ἡμέρες, πηγαίνοντας πρὸς τὶς μυστηριώδεις χῶρες τοῦ Σαχά. Τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἦταν συγκροτημένο ἀπὸ καμμιά εικοσαριά στρατιῶτες μ' ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν ἀξιωματικὸ, ἕνα λοχία (ἐμένα) κ' ἕνα δεκανέα, τὸ Γκρανώ. Ἐίχαμε μαζί μας ἕνα ἀμάξι, ὅπου φορτωμένος διάφορα τρόφιμα καὶ δεκαπέντε ἰθαγενεῖς μεταγωγῆς.

Κατὰ τὶς δύο πρώτες μέρες δὲν εἴχαμε κάμει πολὺ δρόμο. Εἴχαμε ἀπαχοληθῆναι νὰ κόβουμε τοὺς θάμνους γιὰ ν' ἀνοίγουμε πέρασμα γιὰ τὸ στρατὸ πού θ' ἀκολουθοῦσε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες.

Τὴν τρίτῃ μέρα, τὴν ὅρα πού περνοῦσαμε κάποιο χαντάκι, τὸ ζῶο τοῦ ἀμαξιοῦ παρατάθηκε, τὸ ἀμάξι ἀναποδογυρίστηκε καὶ ἔσπασε ἕνας ἀξὼνας του. Τὸν ἀντικαταστήσαμε ὅπως-ὅπως μ' ἕνα κλωνάρι ἔβρισνον καὶ προχωρήσαμε. Τὴν ἴδια μέρα τὸ ἀπόγευμα ἕνας σπαχῆς στρατιῶτες μ' ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν ἀξιωματικὸ, ἕνα λοχία (ἐμένα) κ' ἔτσι ὄχι μόνον ἀξασφαλίσαμε δύο συσσίτια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ δόγμα τοῦ ζῶου, πού τὸ κόψαμε σὲ κομμάτια, ἔδωσαμε καὶ στερεώσαμε καλύτερα τὸν καινούργιο ἀξὼνα τοῦ ἀμαξιοῦ.

Τὴν τετάρτῃ μέρα, ὅσο προχωροῦσαμε, οἱ θάμνοι ἦσαν πὺ ἀραιοὶ καὶ ἡ γῆ περισσότερο ἀμυδρὴ καὶ ξερῆ. Ἡ ζέση τῶρα ἀρχισε νὰ γίνεται πὺ ἀνεπτόφορη ἀπὸ τὴν ἀντανάκλαση τοῦ ἡλίου στὸν ἄμμο. Σωστὸ καμίνι πού μὲ μεγάλη δυσκολία μᾶς ἄφηνε νὰ πέρνουμε τὴν ἀνάσα μας. Μᾶς φαίνονταν ὅτι βρισκόμαστε μέσα σὲ χαμάμ. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν πού δὲ βρισκαίμε πουθενά ὅπου μ' ἂν σκάψαμε νερὸ, ἔστω καὶ ζεστό. Ἐτοὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ καταφύγουμε στ' ἀσκή πού κουβαλοῦσαμε μαζί μας καὶ νὰ πάρουμε ἀπὸ μισὴ δόσι νερὸ, ἀνθρώποι καὶ ζῶα. Μᾶς ἔμενε μισὴ δόσι ἀκόμα γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί.

Τὴν πέμπτῃ μέρα ξεκινήσαμε κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, χωρὶς νερὸ. Μόνον ἀπὸ δέκα κίλα μᾶς ἔμεναν ὁ ἕνα ἀσκή, μὰ αὐτὸ θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσαμε σὲ καμμιά ἔκτακτη περίπτωση. Τὸ νερὸ αὐτὸ τὸ ἐμπιστευτήκαμε τὸ δεκανέα Γκρανώ γιὰ τὸ φυλάξει...

Τὴν ἕκτῃ μέρα πρωί-πρωί δὺ ἀλογοὶ ψοφῆσαν ἀπ' τὴ δίψα. Οἱ ἄνδρες ἔπεσαν φρικιά. Ἐνας μεταγωγὸς ἐπετέθη κατὰ τοῦ Γκρανώ γιὰ νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ νερὸ κ' ἔκείνος ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ μιὰ πιστολιά. Τὰ ζῶα ἦταν ἀδύνατα καὶ νὰ προχωρήσουν. Τότε ὁ ὑπολοχαγὸς διέταξε ν' ἀδειάσουμε τὸ νερὸ σὲ δύο κασαρόλες. Βουτώντας ἔκει ἕνα σφουγγάρι, βρέξαμε μ' αὐτὸ τὶς γλῶσσες τῶν φτωχῶν ζῶων... Ὁ μὲν τὰ ἄντικα ὑποζύγια μᾶς !... Σὲ τέσσερες περιπτώσεις ἦσαν τὸ μόνο μας στήριγμα, ἡ μόνῃ μας ἐλπίδα. Κι' ἂν δὲ βροίκαμε ὡς τὸ βράδυ τὶς ἕκτες ἡμέρας νερὸ, ἤμαστε χαμένοι. Θεέ μου, τί πόνο μᾶς ἔκαναν νὰ νοιώθουμε τὰ μάτια τῶν στρατιωτῶν καθὼς ἀπερίαν στα μάθρα τους πρόσωπα, πού τὰ συσπῶσε ἡ ὀδύνη ! Τὰ μάτια αὐτὰ πού κῦτταζαν λαίμαργα τὸ βρεγμένο σφουγγάρι καὶ παρακολουθοῦσαν τὶς σταγόνες πού ἔπεφταν στὶς στεγνωμένες, τὶς ἑρῆς καὶ ἠρημινῆς γλῶσσες τῶν ἀλόγων !... Αὐτὰ τὰ μάτια πού καίγαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ, καὶ πού καμμιά φορὰ ἔβρισκαν ἀπ' τὴν ἀβάσταχτη δίψα καὶ σὲ λίγο ἔλαμπαν

τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν εἴνε γνωστὸ τὸ τέλος τοῦ πολυθρύλιτου Τσερνωτάμπε. Ἐκεῖνον πού εἶνε γνωστὸ καὶ στὸν χαράσσοντα ἀκόμη τὶς γραμμὲς αὐτῆς, εἶνε ὅτι ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό του οἱ ἀπόγονοί του ἤγειραν ἔξωθεν εἰς ἕνα μέρος τοῦ ἀμυδρῶτου θησαυροῦ, στήριζόμενος σὲ κάποιο ἔγγραφο τοῦ Σελήμ, τοῦ Α', ὁ ὁποῖος πέθανε σὲ μεταξὺ. Ἡ ἀείωση αὐτὴ ἦταν βασιματώδης, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε ἕνα ἀνοητικὸν ποτέ. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἀκόμη ἔχει ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Τσερνωτάμπε, στὸν ὁποῖο ἔτσι περριέλει τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ἔγγραφο τοῦ Σελήμ, πῆγε στὴν Πόλιν κ' ἀνακίνησε τὸ ζήτημα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

πάλι πὺ ἐντονα ἀπὸ τὴν τρέλλα τῆς ἀπογνώσεως !...

Ἐπὶ ἡ δίψα !...

Ἡ ὄρα εἶνε πέντε τὸ ἀπόγευμα. Νυχτώνει... Καθισμένος κάτῃ ἀπὸ ἕνα δέντρο ἔχω τὴν ἐντύπωση πὺς θὰ τρελλαθῶ, θὰ πεθάνω... Νερὸ ἀκόμα πουθενά... Καὶ σηκωνόμαστε καὶ περπατοῦμε, περπατοῦμε... Τὸ μουλάρι πού ἔσεργε τὸ ἀμάξι ἔπεσε ἄφρανα καὶ ὁ δεκανέας Γκρανώ ἔτρεξε καὶ μὸς τὸ ἀνάφερος :

— Κύρ—λοχία, τὸ μουλάρι ἔπεσε καὶ δὲν πιστεύω νὰ μπορέσῃ νὰ ξανασηκωθῇ πειά.

Γύρισα πίσω νὰ ἰδῶ. Σὲ μιὰ ἀπόσταση διακοσίων μέτρων ἀκουσα φωνῆς, φοβῆρες, τοσακμὸ καὶ ὕστερα τίποτα... ἡσυχία. Στὴν καμψὴ τοῦ μονοπατιοῦ εἶδα τότε κάτι φρικτὸ, ἀφάνταστο ! Οἱ μεταγωγὸι εἶχαν πετάξει πέτρα πὺς φορτίο τους καὶ ὄλοι μαζὺ εἶχαν πέσει ἀνάου στὸ μουλάρι καὶ βρῆσαν ἀπὸ τὶς τρύπες, πού ἄνοιξαν στὸ σῶμα του, μὲ τὰ μαχαίρια τους, τὸ αἷμα τὸν, γιὰ νὰ ἔβρισαν τὴ δίψα τους !... Ἦσαν ἀλλόκοτοι, ἀπαισιοί, καθὼς γύρισαν τὰ ματωμένα πρόσωπά τους καὶ μὲ κῦτταζαν.

— Σηκωθῆτε ! φώναξα.

Σὲ λίγο τοὺς μοίρασα τὰ τρόφιμα καὶ οἱ μεταγωγὸι ἔφυγαν εὐχαριστήμενοι, ἐνῶ οἱ σπαχῆδες, πού δὲν ἤθελαν νὰ πῶν ἀπὸ τὸ φρικάλιο ποτό, πού ἔπαιν ἔκλεινο γιὰ νὰ ὀρίσουν τὴ δίψα τους, τοὺς ἔβλεπαν μὲ περιφρόνησι. Οἱ σπαχῆδες, ἄντρες περήφανοι καὶ ἠρωικοὶ, ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀνθῆξουν καὶ στὴ δίψα καὶ σὲ κάθε τελευταίον τῶν ἑκστρατειῶν καὶ τὸν πόλεμον.

Σαφνικὰ ὁ ἱπτεῆς Μουτζάρ Σὸ κάλασε πέτρα πρὸς τοὺς θάμνους καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο φέρνοντας δύο ἀνθρώπους μὲ χρώμα προσώπου ἀνοιχτὸ, μὲ μαλλιά μακρὰ καὶ βρόμικα καὶ μάτια φευγαλέα, πού κῦτταζαν λοξά, πονηρά, σάν τοῦ λύκου.

Ἦσαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θρασύδειλους μαυριτανούς ληστῆς πού διὰν βλέπουν νὰ περῶν μὲ φάλαγγα, χάνονταν μέσα στοὺς θάμνους καὶ παραφύλανε ἔκει γιὰ νὰ ἐπιτεθῶν κατὰ τῶν βραδυκοροῦντων στρατιωτῶν καὶ νὰ τοὺς σφάζουν δολοφονικά.

Μόλις ὁ ἱπτεῆς Μουτζάρ Σὸ ἔφερε τοὺς δύο ληστῆς, τοὺς ἀφολλίσαμε καὶ τοὺς δέσαμε γιὰ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσουμε νὰ μᾶς ποῦνε πού ὑπῆρχε νερὸ. Ὅλων τὰ μάτια καρφώθηκαν ὁ ἕκεινα τὰ ἄθλια ὑποκείμενα καὶ περιέμεναν. Ὁ Μουτζάρ Σὸ τοὺς ρώτησε ὁ ἕκεις τὶς Ἀφρικανικὲς διαλέκτους : Γκί, Ντιάμ, Ἀμᾶ ! (νερὸ !).

Καμμιά ἀπάντησι. Τὰ μάτια τῶν σπαχῆδων ἀγρίωναν, ἔβγαν ἀπειληκὰ. Μερικοὶ τοὺς πληροῖσαν, τοὺς ἀρπαζαν καὶ τοὺς ἔσυραν κοντὰ ὁ ἕνα βροβᾶβ (πανάφηλο δέντρο) γιὰ νὰ τοὺς κρεμάσουν ἀπὸ τὰ κλωνάρια του, πού ἀπλώνονταν γυμνὰ καὶ ὄμοια μὲ σκελεθρομένα χέρια.

— Νερὸ ! νερὸ ! τοὺς φώναζαν πάλι οἱ σπαχῆδες.

Ἄλλὰ κ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μᾶς ἔδωσαν καμμιά ἀπάντησι. Τότε οἱ σπαχῆδες πέρασαν ἀπὸ τὸ λαμὸ τοῦ ἐνὸς τῆ θηλείας.

— Γκί, Ντιάμ, Ἀμᾶ ! τὸν ξαναρῶθησαν πρὶν νὰ τραβῆσουν τὸ σκοκί.

Μὰ κ' αὐτὴ τὴ φορὰ καμμιά ἀπάντησι. Οἱ σπαχῆδες τράβηξαν τὸ σκοκί. Ὁ ληστὴς τῆσθῆ καὶ κουνιόταν στὸ κενὸ. Τὰ χέρια του σπάραζαν σὲ μερικὸς φρικάλεις σπασμοῦς, τὸ πρόσωπό του συσπάστηκε καὶ ἡ γλῶσσα γλύτησε πρὸς τὰ ἔξω... Καὶ ἐνῶ ἀκόμα ὀρχαζε καὶ θὰ ξεφυγούσε, οἱ δῆμοι τοῦ τὸν ρωτοῦσαν :

— Νερὸ ! Πού ἔχει νερὸ ;

— Ὁ ἄλλος οὐγμάλωσε ὄψωμος μὲ στιγμὴ τὰ μάτια πρὸς τὸν κρεμασμένο, πού ἔβλιψε σιγά-σιγά καὶ κατόπιν κῦτταξε τοὺς σπαχῆδες. Ἐρχονταν τώρα καὶ ἡ δικτὴ του σιερὰ.

— Ἐλα ! Πές μας πού ἔχει νερὸ ; ρώτησαν οἱ ἀγριεμένοι στρατιῶτες.

Τρομαγμένους ξεκίνησε γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ. Μετὰ μιὰ ὄρα φτάσαμε ὁ ἕνα βρόχο. Κάτου ἀπὸ τὸ βρόχο αὐτὸν ἦταν τὸ νερὸ. Μὰ τί νερὸ, Θεέ μου ! Κατὰμαυρο σὰν κάρσιμα καὶ μολυνμένο ! Καὶ ὅμως ὄλοι χυθῆκαμε πρὸς τὸν ἀπαισιὸν αὐτὸ βροχὸ, πῶμας καταγῆς προσφύματα κ' ἔχασαμε μέσα τὰ πρόσωπά μας, ἐνῶ ἕνα κοπάδι κίθων, πού εἶχε ἀνθῆ στὰ δέντρα πὺς πέτρα, ὀθλοῖαζε ἀγρια, γιὰτί ἦταν δικὸ τοῦ νερὸ, πού πῆναμε ἔμετι, χωρὶς νὰ σηκωνοῦμε τὸ κεφάλι.

Ἄν ἔξρω πόση ὄρα πῆναμε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀκατανόμαστη λάσπη, χωρὶς νὰ δίνουμε καμμιά σημασία στὶς ἀπειλὲς τῶν σπαχῆδων ἀπ' ὀλόγωνα... Πῆναμε... πῆναμε διαρρημένοι, χερμένοι, συντριμμένοι, ἀτελμαμένοι, μιότρελλοι !...

Ἐχω τὴν ἐντύπωση πὺς θὰ τρελλαθῶ...θὰ πεθάνω !...